

Aleg. 35.

Wniosek

w sprawieniżenia służby nauczycieli publicznych szkół ludowych
z 40 na 35 lat.

Wysoki Sejmie!

Nauczyciele szkół ludowych królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem, na mocy artykułu 34 i 39 ustawy szkolnej z dnia 2. Maja 1873. r. (Dz. u. k. Nr. 251.) „o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych“ mogą być dopiero „po 40-letniej nienaganej służbie“ na własne żądanie przeniesieni w stan spoczynku i rościć sobie prawo do całej emerytury.

Zważywszy, iż 40-letni czas służby do uzyskania pełnej emerytury jest dla nauczycieli szkół ludowych zbyt wysoko wymierzony; szczególnie obecnie, gdy skutkiem uchwalenia nowych ustaw szkolnych i dokonanej przez to reorganizacji szkół ludowych i stanu nauczycielskiego dawniejszy stan rzeczy znacznej uległ zmianie;

zważywszy, iż do seminaryum nauczycielskiego przyjmuje się uczniów dopiero po ukończeniu niższej szkoły średniej lub całej szkoły wydziałowej, a nigdy przed ukończeniem 15 roku życia; a tem samem że kandydat dopiero w 20. roku życia przeciętnie może uzyskać świadectwo dojrzałości, a po trzechletniej praktyce t. j. w 23. roku życia może złożyć egzamin kwalifikacyjny i uzyskać patent nauczycielski, a w razie otrzymania natychmiast stałej posady, co się rzadko zdarza, w 63. roku życia mógłby na własne żądanie być przeniesiony w stan spoczynku i otrzymać prawo do emerytury;

zważywszy, iż bardzo wiele posad nauczycielskich bywa prowizorycznie obsadzonych, zwłaszcza przy szkołach filialnych i w klasach paralelnych, że zatem nauczycielom bardzo często odpada poważna liczba lat rzeczywiście w służbie spędzonych, a do emerytury niewliczonych;

zważywszy, że nauczyciel ludowy ucząc z wyczerpaną i męczącą pracą sześć godzin dziennie (czy to w jednej klasie, czyli też prowadząc nawet równocześnie kilka oddziałów, uczy jeden oddział, a zarazem czuwa nad cichem zajęciem drugiego), i każdym dzieckiem z osobna się zajmując, nie jest w stanie fizycznie pracować bez przedwczesnego nadwyrężenia zdrowia i z tą czerstwością umysłu, jakiej się kraj i władza od niego domaga 40 lat bez przerwy;

zważywszy, że do funduszu emerytalnego i po zniżeniu lat służby tę samą, co obecnie, kwotę spłacać będą;

wreszcie, że komisya szkolna w ubiegłej sesji sejmowej pod dniem 13. Stycznia 1886. r. l. s. 1136. w sprawozdaniu wniosła już projekt ustawy, mającej zniżyć lata służby z 40 na 35 lat.

Wysoki Sejm raczy uchwalić następującą nowellę do ustawy szkolnej z dnia 2. Maja 1873 r.

U s t a w a

z dnia

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 2. Maja 1873. r. Nr. 251. Dz. u. kr. o stó-
sunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach ludowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem
postanawiam co następuje:

§. 1.

Artykuły 34. i 39. ustawy z dnia 2. Maja 1873 Nr. 251. Dz. u. kr. o stó-
sunkach prawnych stanu nauczycielskiego w publicznych szkołach lu-
dowych znosi się w dotychczasowem ich brzmieniu, i mają one opiewać
jak następuje:

Art 34. Nauczyciela (Nauczycielkę) można przenieść w stan spoczynku
na jego własną prośbę, albo z urzędu, jeżeli po nienagannej służbie dla
podeszłego wieku ciężkich ułomności fizycznych lub umysłowych, albo też
z innych powodów ważnych okaże się niezdolnym do dalszego pełnienia
swych obowiązków.

Po 35-letniej nienagannej służbie, nie można żadnemu nauczycielowi
odmówić stałego przeniesienia w stan spoczynku na jego własne żądanie.

Art. 39. Nauczyciel rzeczywisty, i młodszy nauczyciel rzeczywisty,
który nie wysłużył lat jeszcze dziesięć, nie ma prawa do emerytury i dla-
tego otrzyma jedynie odprawę, równającą się półtorarocznej należitości, obli-
czonej według artykułu poprzedniego.

Po wysłużonych 10. latach dostaje emeryt $\frac{10}{25}$ części, a za każdy
rok dalszy jeszcze $\frac{1}{35}$ część należitości obliczonej jak wyżej.

§. 2.

Wykonywanie niniejszej ustawy poruczam Memu Ministrowi oświaty.

Ks. Dr. Adam Kopyciński

wnioskadawca.

Zawadzki, Małcki, Dr. Wajgel, Romanowicz, Skalkowski, Fruchtman, Bereźnicki, Biliński. Czer-
kawski, Antoniewicz, Płaziński, Henryk Janko, Merunowicz, Waygart, Romańczuk, Liniński,
Sembratowicz, ks. Issaakowicz arcybiskup.